

Arrest

nr. 87 650 van 14 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 juni 2010 diende de verzoekster een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Aangezien zij geen gevolg gaf aan de oproeping voor verhoor, werd zij geacht afstand te doen van haar asielaanvraag.

1.3. Op 16 maart 2011 diende de verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 21 september 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 72.155 van 20 december 2011 heeft de Raad aan de verzoekster de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.5. Op 27 december 2011 diende de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. Op 20 april 2012 geeft de arts-adviseur een advies inzake de gezondheidstoestand van de verzoekster.

1.7. Op 23 april 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing werd aan de verzoekster betekend op 3 mei 2012. Dit is de bij huidige beroep bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09.01.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

D(...), L(...) (R.R.:...)

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Geboren te Grozny op (...)

Adres: (...)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 19 december 2012 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2012 houdende divers bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-geneesheer d.d. 20.04.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

...

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

"Art. 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel een moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie"

Art. 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn";

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud, die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

Aangezien dat de betwiste beslissing vaststelt dat uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat de aandoening van MEVROUW D.(...) L.(...) een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit;

De motivatie van de betreden beslissing is vrij stereotiep;

Deze beslissing werd onvoldoende gemotiveerd;

Het artikel 9ter, §1, 1^e lid van de Wet van 15 december 1980 schikt dat: "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. "

Op 16/06/2011 levert de verzoekende partij een standaard medische getuigschrift die van de ziekte, de ernst van graad en de noodzakelijk geachte behandeling getuigen;

Dit document laat zonder twijfels toe vast te stellen dat de verzoekende partij lijdt aan een mammair neoplasie (anders gezegd een borstkanker), ernstige aandoening, die het levende prognose verplicht.

Het is mogelijk uit het certificaat af te leiden dat de aandoening waaraan MEVROUW D.(...) L.(...) lijdt, een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit "indien de behandeling wordt gestopt dan kan deze aanleiding geven tot een risk van recidiverende tumor"

Het medisch certificaat was dus nauwkeurig genoeg om te beseffen dat de ziekte een zeer reëel risico voor het leven of fysieke integriteit van MEVROUW D.(...) L.(...) inhoudt.

Het is dus verkeerd dat de tegenpartij het tegendeel beweert;

Zijn aanvraag 9ter was daarenboven vergezeld van het type van medisch certificaat;

Dit medische certificaat voldoet aan het koninklijk besluit omdat de ziekte, de graad van ernst en de vereiste behandeling zijn vermeld;

Er is dus een klaarblijkelijke vergissing vanwege de tegenpartij die schijnbaar de documenten die haar onderworpen werden niet correct nagekeken werden;

De betwiste beslissing heeft zich niet getuigd over de medische elementen die haar ter appreciatie voorgelegd werden;

Ze houdt geen rekening met de bijzondere situatie van de verzoekende partij de welke aangepaste zorgen vereist;

Het certificaat voorgelegd door de verzoekster duidelijk aangeeft de pathologie waaraan de verzoekster lijdt, de graad van ernst alsook de nodige aangepaste behandeling;

Er is een overduidelijke schending van het artikel 3 E.C.R.M.;

Daarvan uitgaande, de betwiste beslissing dient nietig verklaard te worden."

3.2. Ter terechtzitting legt de raadvrouw van de verzoekster er de klemtoon op dat er nood is aan een behandeling voor en verzorging van de aandoening waaraan de verzoekster lijdt en stelt zij dat het niet redelijk is dat in de bestreden beslissing slechts de huidige toestand van de verzoekster in acht wordt genomen.

De kritiek dat de verweerder zich *in casu* niet kon beperken tot de beoordeling van de huidige gezondheidssituatie van de verzoekster, is echter een kritiek die niet in het inleidend verzoekschrift werd ontwikkeld.

De Raad wijst op artikel 39/60 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

De op de terechtzitting geuite kritiek kon bovendien reeds aangevoerd worden in het verzoekschrift. De ter zitting aangevoerde uitbreiding van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

3.3. Waar de verzoekster een schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de genoemde artikelen 2 en 3 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Het begrip *“afdoende”*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de bestreden beslissing worden duidelijk de determinerende motieven aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, immers gesteld dat de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is omdat uit het medisch advies van de arts-adviseur - dat samen met de bestreden beslissing aan de verzoekster werd ter kennis gebracht - blijkt dat de ziekte van de verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, zodat uit het medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Er wordt geconcludeerd dat het niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de verzoekster gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG noch op artikel 3 van het EVRM. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan dan ook niet worden aangenomen.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster niet de formele motivering van de bestreden beslissing viseert, doch dat zij betoogt dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, niet correct zijn. De werkelijke strekking van het middel behelst dan ook een schending van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het middel wordt vanuit deze optiek onderzocht.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.”

Artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet verwijst naar artikel 9ter, §1, eerste lid van diezelfde wet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Er dient op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij het nemen van haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de lezing van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing steunt op het advies van de arts-adviseur van 20 april 2012. In dit advies, dat aan de verzoekster onder gesloten omslag en samen met de bestreden beslissing werd ter kennis gebracht, wordt gesteld:

“Artikel 9ter §3 — 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 09.01.2012.

Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, geleverd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

Uit het dossier mag blijken dat de toestand van betrokkene na behandeling van een borstneus in 2008 momenteel stabiel en geruststellend is. De hypertensie en epilepsie mede in acht genomen lijdt betrokkene actueel niet aan een aandoening die een directe levensbedreiging inhoudt.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 27 februari 2012, en niet op 16 juni 2011 zoals zij in haar betoog verkeerdelijk stelt, een standaard medisch getuigschrift heeft overgemaakt in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

Dit standaard medisch getuigschrift bevindt zich in het administratief dossier en is gedateerd op 20 februari 2012. Uit dit getuigschrift blijkt echter niet, zoals de verzoekster het voorhoudt, dat *“indien de behandeling wordt gestopt dan kan deze aanleiding geven tot een risk van recidiverende tumor”*. Op het in het Frans opgestelde getuigschrift wordt in antwoord op de vraag *“quelles seraient les conséquences et complications éventuelles d'un arrêt du traitement”* enkel het volgende vermeld: *“HTA (dit is: hypertension artérielle)”*. Het is dus duidelijk dat uit het door de verzoekster aangeleverde standaard medisch getuigschrift blijkt dat het stopzetten van de behandeling slechts aanleiding kan geven tot hoge bloeddruk. De bewering van de verzoekster is dan ook incorrect, zodat hiermee geen schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangetoond.

Voor het overige geeft de verzoekster met de summiere uiteenzetting die zij geeft, hoogstens te kennen dat zij het niet eens is met de beoordeling van haar medische problematiek. Zij verwijst wederom naar het standaard medisch getuigschrift alsook naar haar medische problematiek en leidt hieruit af dat haar ziekte een zeer reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Zij toont echter op geen enkele wijze een kennelijk onredelijk handelen of een beoordeling in strijd met de stukken van het dossier aan. Het volstaat niet te verwijzen naar het in het kader van de kwestieuze aanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschrift en louter te stellen dat daaruit blijkt dat de ziekte van de verzoekster een zeer reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Een weigeringsbeslissing op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet zal immers veelal, zo niet steeds, zijn gebaseerd op het oordeel van een ambtenaar-geneesheer die datgene wat de aanvrager tracht aan te tonen in zijn aanvraag en de daarbij gevoegde stukken op een andere manier inhoudelijk beoordeelt (naar analogie : RvS 31 mei 2011, nr. 213.594). Het louter oneens zijn met de bestreden beslissing op zich, zonder dat dit standpunt wordt ondersteund met concrete gegevens, kan niet leiden tot het aannemen van een schending van de materiële motiveringsplicht. Een gewone verwijzing naar de ziekte van de verzoekster volstaat niet om te weerleggen dat de aangehaalde symptomatologie geenszins wijst op een levensbedreigende aandoening.

De uiteenzetting van de verzoekster laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

3.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient erop te worden gewezen dat de artikelen 9ter en 48/4 van de vreemdelingenwet samen de omzetting vormen, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 “inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming”. De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen “subsidiare bescherming, reëel risico op ernstige schade,...”, voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gekozen, naast de asielpprocedure. Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voormelde begrippen uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot het aangevoerde artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient hierbij dan ook van naderbij te worden bekeken.

In de zaak N. v. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, § 42, 43, 44 en 45, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principiearrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. v. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waaruit zij vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de haar voorliggende zaak (§ 46, 47, 48, 49, 50 en 51).

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De zaak N. v. The United Kingdom handelde over de uitzetting van een HIV-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval (“a very exceptional case”), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde de hoge drempel die door D. v. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. In casu oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. v. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom te behouden. Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekster beperkt zich in casu tot de verwijzing naar het reeds eerder aangehaalde standaard medisch getuigschrift en de loutere affirmatie “*er is een overduidelijke schending van artikel 3 E.C.R.M.*” De verzoekster legt in de uiteenzetting van het middel overigens geen enkel verband tussen de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en de geponeerde schending van artikel 3 van het EVRM. Zij beperkt zich tot loutere en soms zeer onduidelijke beweringen, die niet worden gestaafd aan de hand van concrete elementen. Waar de verzoekster verwijst naar het standaard medisch getuigschrift, dient te worden herhaald dat hieruit geenszins blijkt dat “*indien de behandeling wordt gestopt dan kan deze aanleiding geven tot een risk van recidiverende tumor*”. Ook de vage en onduidelijke bewering dat haar ziekte een ernstige aandoening is “*die het levende prognose verplicht*” en de loutere affirmatie dat uit het medisch getuigschrift voldoende duidelijk blijkt dat haar ziekte een zeer reëel risico voor het leven of fysieke integriteit inhoudt, volstaan niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Mede gelet op de strenge rechtspraak van het EHRM terzake, stelt de Raad vast dat de verzoekster niet aantoonbaar dat haar medische problematiek zodanig nijpend is dat een uitwijzing in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

3.5. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan het enige middel niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

C. DE GROOTE